

ГЛАВА 8.

Арбакъ побѣдява чрезъ оржжіята
на сладострастіето.

Нощныѣ сѣнки са простирахъ надъ веселыя оязи градъ, когато Апикидъ странѣше отъ многолюдныѣ и освѣтены улицы, и отиваше къмъ къщата на египтениина полега и съ рждѣ кръстосаны подъ Тогата.

Умысленыйтъ му видъ и блѣдавата му физиономія бѣше противуположна на тихыѣ чела и веселы лица на чловѣцытъ които срѣщаше на пътя си.

Но най подиръ единъ чловѣкъ съ най спокойна и по достолюбна физиономія, който дваждъ минж покрай него съ любопытенъ но таинствененъ погледъ, похвана го излека за рамото

— Апикиде! рече, и бържи са прекрести.

— Какво е Назарянинъ? отговори свещеникътъ на Изида и цвѣтътъ на лицето му станж поужлътъ.

— Нещж, рече непознатытъ, да размжтъж мыслитѣ ти; но вѣрвамъ че послѣднія пжтъ ты бѣше поблагосклоненъ къмъ мене.

— Не че са благодарихъ дѣто та срѣшнжхъ, Олинѣе; но сега съмъ утруденъ и душата ми е прискърбна, и заради туй този вечеръ не мож да разысквамъ за пріятныѣ на тебе предмети.

— Безумный! рече Олинѣе съ огорченіе и съ участіе. Утруденъ си и прискърбенъ, а не прибѣгвашъ до единственныя источникъ на утѣшеніето и на спасеніето?

— О земле! извика момъкътъ, като си удряше страстно гжрдытъ; въ кой твой жгълъ ще ми са открие истинната на Олимпъ дѣто боговетѣ ти дѣйствително живѣжтъ?

И трѣба ли да повѣрвамъ че, какъто този чловѣкъ казва (и показваше на Олинѣе), нито име нито сществованіе иматъ божества, на които отъ безчисленны вѣкове служихж праотцитѣ ми?

Трѣба ли да са отрежж отъ храмоветѣ като скверны и нечестивы, които до сега считахъ за светы и свещены? или да мыслжж както Арбака? и послѣ? . . .

Той примлъкжж малко и съ голѣмы раскрачи послѣдува пжтя си. Но Назарянинътъ бѣше отъ онѣзи смѣлы, вѣсторженны, предприемливы